

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Askonsdagen

”Bön och fasta”

Joel 2:12-19

Apg 13:1-3

Mark 2:18-20

Ps: 137, 73, 738

”Efter fasta och bön lade de sina händer på dem och skickade iväg dem.” I epistelläsningen från apostlagärningarna så får vi en bild av en gudstjänst i Antiochia. Och två gånger talas det om fasta, man fastade i samband med gudstjänst och bön. Innan man bad om något viktigt så fastade man.

Men vad har fasta med bön att göra? Lyssnar Gud bättre om vi är hungriga? *Tar* bönen bättre, blir gudstjänsten mer värd?

Det finns faktiskt ett och annat som antyder att det skulle kunna vara så. I Matt 5, i saligprisningarna som inleder bergspredikan så står det: ”Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, de ska bli mättade.”

Här verkar hungern vara ett nödvändigt villkor för att Gud ska kunna mätta oss. Tänker man efter så är det kanske inte så konstigt: om vi inte hungrar efter Gud så bryr vi oss inte om att söka honom. En människa som inte är hungrig bryr sig inte om att äta. Det är därför som de som hungrar och törstar prisas som saliga: det är något positivt att en människa känner och hunger och längtan efter Gud.

Så länge vi människor är fullproppade med allt eget så kan vi inte ta emot det som Gud vill ge oss. Det går inte att hälla vatten i ett glas som redan är fullt. För att vi ska kunna ta emot måste vi först tömma oss, vi måste bli hungriga, fasta.

När det gäller fasta så handlar det naturligtvis inte bara om mat-fasta och fysisk hunger. I vår tid, som är så fullt med allt, så kan fastan handla om många ting. Våra almanackor är kanske fulla. Eller våra förråd i våra hem är det. Våra hjärnor kan vara fulla av mediebrus. När man upptäcker en ny form av medium så betyder ju inte det att gamla former försvinner. Det fylls bara på med mer.

Men jag tror också att det finns en poäng med matfasta. Den fysiska hungern kan tjäna som bild av min hunger efter Gud. Den får påminna mig om att vi människor inte ska leva enbart av bröd utan av varje ord som utgår ur Guds mun.

Fastan blir en påminnelse för oss att det viktigaste i livet inte är mat och kläder eller det materiella över huvudtaget. Fastan blir en tid då vi lär oss att fokusera och se det viktigaste i livet, nämligen Gud själv.

Kanske är det inte så att *Gud* lyssnar bättre när vi är hungriga, utan att det är *vi* som gör det. Genom den yttre hungern gör vi vårt inre mer mottaglig för Gud och för det som han vill ge oss.